

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Tweede kwartaal 2026

Oost-Centraal Afrika Divisie

A portrait of a young boy with short dark hair, smiling. He is wearing a patterned jacket. The background is a watercolor-style illustration with green foliage on the left and warm orange and yellow tones on the right.

**Bidden maakt
alles beter.**

Een meisje met de naam 'TMI'

Burundi, 4 april

TMI

In het midden van Afrika woont een zesjarig meisje. Ze heet 'TMI'. TMI is de afkorting voor *Total Member Involvement* (Alle Leden Betrokken), een evangelisatie-initiatief van de Adventkerk zodat elk kerklid iemand over Jezus kan vertellen.

Het meisje TMI werd geboren toen dit programma net van start ging in haar thuisland Burundi. Het was een enorm spannende tijd: de Burundezen vertelden iedereen over Jezus, hun burens, vrienden, familieleden en zelfs vreemdelingen. Mensen kwamen in kleine groepjes bij elkaar om de Bijbel te bestuderen. Daarna nodigden ze iedereen uit voor grote evangelisatiebijeenkomsten. Ontzettend veel mensen gaven hun hart aan Jezus tijdens die bijeenkomsten en lieten zich dopen.

De ouders van TMI waren dolgelukkig toen ze met eigen ogen zagen waar de TMI-evangelisatie voor zorgde. Ze deden maar al te graag ook zelf mee aan het programma door anderen over Jezus te vertellen. Ze konden hun geluk niet op toen ze in diezelfde periode ook nog eens een dochtertje kregen. Haar vader en moeder besloten dat ze geen betere naam kon krijgen dan TMI.

Als baby herinnerde TMI iedereen er voortdurend aan dat ze iemand over Jezus konden vertellen. Zodra haar vader of moeder TMI's naam noemden, dachten de mensen eraan dat God van hen vroeg ook mee te doen aan het TMI-evangelisatieprogramma. Hoe ouder het meisje werd, hoe meer TMI niet alleen haar naam was. Het werd haar manier van leven. TMI vond het heerlijk over Jezus te zingen. Als ze zong, voelde ze zich helemaal gelukkig.

Toen ze vier jaar oud was, bad ze om een goede stem zodat ze Jezus kon prijzen. 'Lieve God, help mij mooi te zingen, alstublieft', bad ze. TMI was niet van plan geweest zo'n gebed te bidden. Terwijl ze erover nadacht hoe ze over Jezus kon vertellen, kwamen die woorden gewoon op in haar hart en bad ze die in stilte. De volgende dag bad TMI hetzelfde gebed en de dag erna weer en daarna weer. 'Lieve God, help mij mooi te zingen, alstublieft', bad ze.

In diezelfde tijd begon ze mee te zingen met het kinderkoor in de kerk. Één van de kerkleden merkte al gauw hoe mooi haar stem was en vroeg haar of ze solo's wilde zingen. Kerkleden hielpen haar zelfs zes nummers op te nemen in een professionele muziekstudio. Al snel ging het als een lopend vuurtje door de kerk hoe goed TMI kon zingen. Kerkleden vroegen haar tijdens de eredienst op sabbat te zingen. Daarna werd ze zelfs gevraagd te zingen op de grote evangelisatiebijeenkomsten.

De ouders van TMI waren enorm trots dat ze haar stem voor Jezus inzette. Elke keer dat ze zong, zei haar vader: 'Wat deed je dat prachtig, lieve dochter'. Moeder zei hetzelfde: 'Geweldig gedaan, mijn meisje!', zei ze dan. Niet lang daarna begon TMI in groep 1 van de openbare basisschool. Een paar klasgenoten vroegen de juf of ze een liedje voor hen wilde zingen. Ze hadden haar horen zingen in de kerk en bij de evangelisatiebijeenkomsten. Nu zagen ze een privéconcert wel zitten. 'Kunt u TMI vragen voor ons op school te zingen?', vroegen ze. De juf vond het goed, en TMI begon ook op school te zingen.

Toen klasgenoten uit niet-adventistische gezinnen haar hoorden zingen, kwamen ze steeds vaker naar de kerk op sabbat om naar haar te luisteren. Ze vroegen of ze ook mee mochten zingen in het kinderkoor. Eenmaal thuisgekomen, vroegen die kinderen aan hun ouders de volgende sabbat met hen mee te gaan.

Zo werd een klein meisje met de naam TMI een levend voorbeeld van de *Total Member Involvement* (Alle Leden Betrokken) door haar stem te gebruiken voor Jezus. Hoe kun jij anderen over Jezus vertellen?

In dit kwartaal gaat de collecte onder andere naar het Bunganda Dispensary, een ziekenhuis in de buurt van TMI's huis in Burundi. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project!

Een vriend van God

Tanzania, 11 april

Fabian

Oma wist zich geen raad meer met de negenjarige Fabian.

's Ochtends deed hij zijn schooluniform aan en zei hij dat hij naar school ging. Maar hij spijbelde om rond te hangen met de jongens die ook niet naar school gingen. Als de school uitging, kwam hij weer naar huis. Op sabbatochtenden kleepte hij zich mooi aan en ging hij met zijn oma naar de kerk. Maar eenmaal aangekomen bij de sabbatschool, verdween hij plotseling en zag niemand hem meer totdat de preek was afgelopen.

Soms kwam Fabian niet eens thuis. Hij bleef dan drie tot vier dagen weg, zonder dat iemand wist waar hij uithing. Oma was al eens naar de politie gegaan om haar kleinzoon als vermist op te geven. Vervolgens kwam de jongen thuis alsof er niets gebeurd was en zei hij vrienden te hebben bezocht.

Oma maakte zich grote zorgen. Ze wist hoe verdrietig Fabian was; zijn vader was overleden en zijn moeder keek niet naar hem om. Oma zorgde al voor hem vanaf dat hij vijf jaar oud was. Ze hoopte zo dat hij God zou leren kennen en van Hem zou houden. Ze wist hoe goed God hem kende en hoeveel Hij van hem hield. Ze bad.

Een tijdje later besloot de sabbatschoolleidster Fabian beter te willen leren kennen. Ze merkte wel dat hij de sabbatschool zelden bezocht. Daarom ging ze naar zijn huis om eens bij hem op bezoek te gaan. 'Kom volgende week naar de sabbatschool!', stelde ze voor. Dat deed Fabian: hij ging die sabbat naar de sabbatschool. En de week erop weer....en de week daarna weer.

Hij vond het heerlijk over Jezus te leren en genoot van de spelletjes die ze deden tijdens het sabbatschoolprogramma, 'Alive in Jesus' (Levend door Jezus). De leidster gaf hem wat huiswerk mee om die week te maken. Braaf maakte hij het en leverde het de volgende sabbat bij haar in.

Op een dag vroeg Fabian zijn oma of ze die avond samen de dag konden sluiten. Oma stond verstoemd. Hij had dat nog nooit gevraagd. Ze vroeg zich af of hij niet direct af zou haken. 'Het lukt me echt', verzekerde Fabian haar. 'Vertrouw me maar'. Niemand had veel vertrouwen in Fabian, omdat hij al zo lang zo ongehoorzaam was geweest. Maar oma besloot hem het voordeel van de twijfel te geven. 'Okee, dat is goed; doe maar mee!', zei ze.

Een brede glimlach verscheen op Fabians gezicht. Die avond sloeg hij de Bijbel open en las dat Abraham een vriend van God was. Hardop las hij: 'Abraham vertrouwde op God, en dat werd hem als rechtvaardigheid toegerekend'¹. Daarna opende hij het boek, *Patriarchen en Profeten*, om te begrijpen waarom Abraham Gods vriend was.

Oma kon haar oren niet geloven toen Fabian zei: 'Ik wil ook een vriend van God zijn. Ik geloof in God en wil Hem gehoorzamen.' Daarna bad hij. Zo'n gebed had oma nog nooit gehoord. Hij zei hardop wat hij allemaal verkeerd had gedaan. Hij vertelde God eerlijk over alle slechte dingen waar zelfs oma niets van wist. Hij vroeg God hem te vergeven en hem een goede jongen te maken.

'Vanaf vandaag geef ik mijn leven aan Jezus Christus', zei hij. 'Ik wil net als mijn sabbatschoolleidster zijn; zij leert me een beter persoon te zijn. Ik wil andere kinderen leren goed te leven, zoals mijn

¹ Jakobus 2:23

leidster deed voor mij. God, help me van nu af aan. Ik wil een goede jongen zijn. In Jezus' naam, Amen.'

Die dag was het keerpunt in Fabians leven. Voortaan bad hij en las hij elke dag in de Bijbel om steeds betere vrienden te worden met God. Hij bracht meer tijd door met zijn oma en andere lieve mensen die van God hielden. Hij ging altijd naar de kerk. De jongen van wie je nooit gedacht had hem in de kerk te zien, zat er. Hij bracht zelfs een vriend mee naar de kerk. De verandering in Fabian was zo groot dat oma zijn sabbatschoolleidster vroeg wat ze met hem besprak.

Fabian is nu tien jaar oud. Ook over Fabian kunnen we zeggen dat hij op God vertrouwde, wat hem als rechtvaardigheid werd toegerekend. Hij werd een vriend van God.

In dit kwartaal gaat de collecte onder andere naar de Zanzibar Seventh-day Adventist Dispensary, een ziekenhuis in Fabians thuisland Tanzania. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project!

Moeder bij Jezus brengen

Tanzania, 18 april

Esther

Op een dag stonden er ineens drie vreemde kinderen voor Esthers deur in Tanzania. Nadat ze zich hadden voorgesteld, vroegen ze Esther of ze op zaterdag mee wilde naar hun sabbatschool. 'Wij zijn zevendedagsadventisten en we gaan van deur tot deur om kinderen uit te nodigen voor onze sabbatschool', zei één meisje. 'Het is zo fijn over Jezus te leren in de Bijbel', zei een ander kind. 'Je zal het leuk vinden!', voegde de derde eraan toe. Esther ging op hun uitnodiging in; op sabbat ging ze mee naar de sabbatschool.

De sabbatschoolleidster begroette Esther hartelijk. Ze wilde Esther graag beter leren kennen en vroeg waar het meisje woonde en met wie. Ze ontdekte dat Esthers moeder vroeger naar de Adventkerk was gegaan, tot Esther was geboren. Daarom was Esther nog nooit in een Adventkerk geweest. Ze was alleen gekomen omdat drie kinderen bij haar hadden aangebeld om haar uit te nodigen. De leidster legde Esther uit hoe je de Bijbel moet lezen. Ze vroeg het meisje elke week naar de sabbatschool te komen.

Esther vond de sabbatschool erg leuk. Vooral het 'Alive in Jesus (Levend in Jezus)'-programma maakte haar blij. Ze leerde Jezus steeds een beetje beter kennen. Toch was het niet makkelijk naar de kerk te gaan. Moeder vond het maar niks dat ze elke sabbat ging. Ze was er zelf mee opgehouden de kerk te bezoeken na haar huwelijk met een niet-adventistische man. Ze was bang dat Esthers vader boos zou worden als Esther bleef gaan. Esther bleef gewoon gaan.

Op een sabbat vertelde Esther de leidster dat ze zo hoopte dat haar moeder met haar mee zou gaan naar de kerk. 'Ik begrijp niet waarom ze niet meer ging', zei ze. De leidster moedigde haar aan te bidden en te geloven dat Jezus haar moeder terug zou brengen naar de kerk. 'Iemand kan haar terugbrengen naar de kerk', zei ze. 'Wij geloven in Jezus. Jij moet ook in Jezus geloven. Dat zal je moeder helpen naar Hem terug te keren.'

Esther bad en bad. Ze geloofde met heel haar hart dat Jezus haar gebeden hoorde. Ze bleef over Hem leren in de sabbatschool. Ook las ze thuis in haar Bijbel. Op een sabbat zei ze tegen haar juf: 'Ik ben er klaar voor gedoopt te worden.' De leidster kon haar oren niet geloven, wat was ze blij!

Op de dag van haar doop nodigde Esther haar moeder uit ook te komen kijken. Ze hoopte dat haar moeders hart geraakt zou worden door te zien hoe zij haar leven aan Jezus gaf. Ze hoopte dat moeder voortaan elke sabbat met haar naar de kerk zou gaan. Moeder kwam naar haar doopdienst en raakte in gesprek met de sabbatschoolleidster. De twee vrouwen praatten lange tijd. De sabbatschoolleidster moedigde haar moeder aan weer elke sabbat naar de kerk te komen. Daarna werd Esther gedoopt. Haar moeder keek toe terwijl ze onder water ging en weer opkwam met een grote glimlach op haar gezicht. Op dat moment voelde moeder een scherpe pijnscheut in haar hart. Ze draaide zich om naar de leidster die vlakbij haar zat. 'Ik heb er zo'n verdriet van mijn God te hebben verlaten', zei ze. De leidster bestudeert nu de Bijbel met Esthers moeder. Esther hoopt dat ze snel weer terugkomt naar de kerk.

Bid alstublieft dat Esthers moeder de weg terugvindt naar de kerk. Bid voor de vele kinderen en ouders in Tanzania die niet naar de kerk gaan. In dit kwartaal gaat een deel van de opbrengsten naar de Zanzibar Seventh-day Adventist Dispensary, een ziekenhuis op een eiland van Tanzania waar vele kinderen en ouders niet naar de kerk gaan. Dank je wel dat je veel geld wilt geven voor dit belangrijke project!

Friday hield niet van zaterdagen

Tanzania, 25 april

Friday

Friday hield niet van de zaterdag. Friday is de naam van een adventistische jongen in Tanzania. Al was Friday een adventist, hij hield juist van de dingen waar een adventistische jongen niet van zou moeten houden. Hij vond vloeken en tieren geweldig. Hij zocht juist de slechte vrienden uit. Hij genoot ervan de sabbat te ontfermen door dingen te doen die niet de bedoeling zijn op Gods heilige dag.

Eigenlijk had Friday juist alleen van de zaterdag moeten houden. Zijn vader en moeder hadden hem al van baby af aan geleerd dat de zaterdag de sabbat is. Het is een speciale dag, apart gezet door God om te gedenken dat Hij binnen zes dagen het universum maakte, de aarde en alles op de aarde, ook Friday. Maar Friday werd juist chagrijnig als de zon onderging en de sabbat begon. Friday hield niet van de zaterdag.

Op een sabbat zei de sabbatschoolleider tegen Friday en de andere kinderen na de kerk niet naar huis te gaan. 'Ik heb iets lekkers voor jullie klaargemaakt', legde hij uit. Friday bleef ook. Nadat hij en de andere kinderen uitgegeten waren, zei de onderwijzer: 'Wacht, wacht! Voordat jullie gaan, wil ik jullie uitnodigen voor een hele speciale les.'

Friday bleef – en hij genoot enorm van het speciale sabbatschoolprogramma. De sabbatschoolleider leidde een goede discussie over een onderwerp uit de Bijbel en gaf een leuke huiswerkopdracht mee om die week aan te werken. Friday begon uit te kijken naar de discussies en opdrachten van de sabbatschool.

Op een sabbat las de sabbatschoolleider in de Bijbel; 'Abraham vertrouwde op God, en dat werd hem als rechtvaardigheid toegerekend'. De onderwijzer vroeg wat Abraham een vriend van God maakte en wees de kinderen op toepasselijke verzen in de Bijbel. Alle kinderen waren het erover eens dat Abraham Gods vriend was omdat hij geloofde en God gehoorzaamde.

Friday stak zijn vinger op. 'Meester, ik denk niet dat ik een vriend van God ben', zei hij. 'Hoe kom je daarbij?', vroeger de sabbatschoolleider. 'Ik ga elke sabbat naar de kerk, maar ik gehoorzaam God niet en houd de sabbat niet heilig', zei hij. 'Ik doe heel veel dingen waar God niet blij mee zal zijn. Ik ben helemaal geen vriend van God.' Vriendelijk keek de onderwijzer de jongen aan.

'Wil je Gods vriend zijn?', vroeg hij. 'Jaa, ik wil heel graag Gods vriend zijn', antwoordde de jongen. De sabbatschoolleider stelde Friday gerust dat hij ook Gods vriend kon zijn, zolang hij geloofde en God gehoorzaamde, net als Abraham. Friday wilde niets liever dan Gods vriend zijn.

Toen hij thuiskwam, las hij in zijn Bijbel en bad tot God. Hij zei God eerlijk waar hij allemaal van genoot terwijl hij dat als adventistische jongen eigenlijk niet zou moeten doen. Hij had er zo'n spijt van en vroeg God hem te helpen gehoorzaam te zijn.

De volgende sabbat ging Friday weer naar de sabbatschool en verklaarde: 'Nu ben ik ook een vriend van God!' De andere kinderen waren zo blij voor hem. Ze klaptten in hun handen, lachten en feliciteerden hem. Ook de onderwijzer was blij. Tegen de andere kinderen zei hij: 'Net als Friday kunnen jullie er allemaal voor kiezen een vriend van God te zijn.'

Friday vloekt en tiert niet meer en hij houdt de sabbatdag heilig. Ook heeft hij zijn vroegere vrienden uitgenodigd met hem mee te gaan naar de kerk. Vier jongens zijn al gekomen en één van hen heeft ook

besloten Gods vriend te willen zijn. Hij heeft zijn hart aan God gegeven en zich laten dopen. Friday's leven staat totaal op z'n kop. Nu houdt hij van de zaterdag.

In dit kwartaal gaat een deel van het collectegeld naar de Zanzibar Seventh-Day Adventist Dispensary, een ziekenhuis in Friday's thuisland Tanzania waar vele kinderen niets over de sabbat weten of over de Heer van de sabbat. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project!

Een genezende God

Tanzania, 2 mei

Asha

Moeder wist zich geen raad. Op het eiland Zanzibar in Tanzania leed de kleine driejarige Asha aan epileptische aanvallen. Tijdens zo'n epileptische aanval trilden en schokten Asha's armen en benen. Na een tijdje stopte het trillen en schokken en was de aanval voorbij. Moeder begreep niet dat Asha lichamelijk niet in orde was. Daarom bezocht ze een medicijnman in de hoop dat hij kon helpen. De medicijnman beweerde dat Asha bezeten was door slechte geesten. Hij zei moeder de wenkbrauwen van het meisje in te smeren met *wanja*, een zwarte verf. Die verf zou haar tegen het kwaad beschermen. Dan zouden de aanvallen stoppen.

Maar het trillen en schokken kwam telkens terug. Moeder ging naar een andere medicijnman die haar zei Asha's linkerpols in een zwarte doek te wikkelen. Ook zei hij moeder gedroogde bladeren in de doek te stoppen om het meisje zo tegen het kwaad te beschermen. Dan zouden de aanvallen niet meer terugkomen. Maar dat deden ze wel.

Weer ging moeder naar een andere medicijnman. Hij zei dat moeder Asha op moest tillen en haar ondersteboven boven de wc-pot moest hangen. Moeder had binnen geen toilet, alleen een buiten-wc. 'Geesten houden niet van de geur van een toilet', legde de medicijnman uit. 'Als je dochter de geur van het toilet inademt, walgen de geesten en gaan ze uit haar weg. Dan zullen de aanvallen stoppen.'

Ook nu ging het trillen en schokken niet weg. Toen hoorde moeder over een adventistisch ziekenhuis. Ze was geen christen en eigenlijk wilde ze niets met christenen te maken hebben, al helemaal niet om hulp. Maar geen enkele medicijnman had haar dochter weten te genezen.

Op een warme dag kwamen moeder en Asha bij het ziekenhuis aan. Het kleine meisje droeg iets zwarts om haar hoofd te bedekken en een lange jurk met bloemen erop. Haar wenkbrauwen zaten onder de zwarte verf en om haar pols zat een zwarte doek met gedroogde bladeren erin. Terwijl de dokter het meisje onderzocht, begon ze te trillen en schokken. Ze zat op haar moeders schoot toen de epileptische aanval kwam.

Wat was haar moeder bang. Ze gooide het meisje zowat in de armen van de dokter en riep uit: 'Dokter!' Met Asha nog steeds in de behandelkamer van de arts rende ze de straat op en schreeuwde: 'Mijn kind is bezeten door een geest!' De dokter legde het meisje op de behandeltafel. Hij riep drie verpleegsters bij zich om te bidden. 'God', sprak hij, 'U bent de beste Arts. Amen.' Daarna gaf hij het meisje een injectie.

Asha stopte met trillen. Het schokken hield op. Ze ontspande zich en kwam langzaam bij. Daarna liep de dokter de kamer uit, op zoek naar de moeder van het kind. Moeder kwam het ziekenhuis weer in. Ze was zo opgelucht te zien dat Asha weer gezond was. 'Er is een God die geneest', vertelde de dokter haar. 'De zwarte doek om haar pols en de zwarte verf op haar wenkbrauwen doen niets. Vertrouw op de God die geneest.'

Moeder knikte en glimlachte blij. Voor het eerst voelde ze een sprankje hoop. De dokter gaf moeder wat medicijnen en zei haar die aan Asha te geven als ze weer een aanval kreeg. Die aanval zou nooit meer komen. Zo'n twaalf patiënten hadden op de dokter zitten wachten toen moeder had geschreeuwd dat haar dochter bezeten was. Ze waren het ziekenhuis uitgerend, maar kwamen de volgende dag terug met de vraag of het meisje nog in leven was.

‘Het gaat prima met het meisje’, antwoordde een verpleegster. ‘Ze heeft medicijnen gekregen en is opgeknapt. Ze is lekker thuis.’ Die woorden gingen als een lopend vuurtje over het eiland en talloze mensen kwamen naar het ziekenhuis vanwege de genezing van dat kleine meisje. Het wonder had enorme reclame gemaakt voor het ziekenhuis. God had iets gedaan wat de medicijnmannen niet konden. De mensen zagen nu wel hoe bijzonder het adventistische ziekenhuis was; het was de plek waar God genas.

Het Zanzibar Seventh-day Adventist ziekenhuis uit het verhaal van vandaag is één van de zendingsprojecten dit kwartaal. Jouw geld helpt het ziekenhuis nog veel meer kinderen en volwassenen te kunnen helpen in de plek waar God geneest. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project!

Dapper eilandmeisje

Tanzania, 9 mei

Jesse

Er waren bijna geen zevendedagsadventisten op Zanzibar toen het adventistische ziekenhuis werd opgericht eind jaren '80. Dit is het verhaal over het meisje Jesse en hoe zij één van de eerste adventisten werd op het eiland.

Jesse's moeder voelde zich niet lekker. Ze voelde zich slap en ziek. Daarom maakte ze een afspraak in het adventistische ziekenhuis om zich na te laten kijken; misschien kon de dokter haar helpen. De arts gaf moeder een paar medicijnen en ze knapte al gauw op. Gelukkig! Maar na een tijdje voelde moeder zich opnieuw niet lekker. Weer was ze lamlendig en zwak. En dus ging ze naar het ziekenhuis. De arts gaf haar wat medicijnen en ze knapte weer op. Wat was ze blij!

Ze vond de artsen en verpleegsters erg aardig. Ze waren zo vriendelijk en zorgzaam. Dat hoopte ze ook voor haar dertienjarige dochter, dat ze bij warme en liefdevolle mensen terecht zou komen. Ze hoopte dat Jesse als vrijwilliger aan de slag kon in het ziekenhuis. 'Ik heb een dochter, Jesse', zei moeder tegen de arts. 'Zou zij hier na school kunnen helpen? Kunt u daarvoor zorgen?' De dokter vond het goed.

Moeder ging met Jesse mee naar het ziekenhuis. 'Hier is ze dan!', zei ze tegen de dokter. En zo werkte Jesse na schooltijd als vrijwilliger in het ziekenhuis. In het begin dweilde ze de vloeren en bracht ze het afval weg. Ze was een harde en zorgvuldige werker en iedereen mocht haar graag. Jesse vond het ook leuk daar als vrijwilliger te werken. De artsen en verpleegsters waren allemaal erg aardig en zorgzaam. Ze kreeg gratis lunches van brood met vis. Vooral het zachte, witte brood, *boflo*, was smullen. Iedereen op Zanzibar hield ervan *boflo* te eten.

Toen de artsen en verpleegsters zagen dat Jesse een harde werkster was, vroegen ze haar ook met andere dingen te helpen. Ze vertrouwden haar. Jesse werkte een jaar als vrijwilliger in het ziekenhuis. Daarna vroeg ze nog een jaar te mogen blijven, wat uiteindelijk drie jaar werden. Al die tijd deed ze alles wat de artsen en verpleegsters haar vroegen. Ze ging zelfs naar de erediensten in het ziekenhuis. Zij en haar familie geloofden in Jezus, maar ze waren geen adventisten.

Tot iemand in het ziekenhuis Jesse vroeg of ze zich wilde laten dopen en adventist wilde worden. Ze bedankte ervoor. Enige tijd verstreek tot iemand anders Jesse vroeg zich te laten dopen. Weer zei ze 'nee'. Eigenlijk wilde Jesse niets liever dan zich te laten dopen. Ze hield van Jezus, maar haar moeder wilde niet dat ze lid werd van de Adventkerk. Jesse kon geen nee zeggen toen iemand haar voor de derde keer vroeg zich te laten dopen. Alles in haar verlangde ernaar gedoopt te worden.

Korte tijd later werd Jesse gedoopt in het water van de Indische Oceaan. Ze was één van de eerste inwoners op Zanzibar die zich aansloot bij de Adventkerk. Ze was toen zeventien jaar. Moeder was woedend toen ze het ontdekte en ze dreigde Jesse uit huis te zetten. Maar Jesse's besluit stond vast. 'Dit is het pad dat ik wil volgen', zei ze ferm. Jesse zou daarna nog vaak in tranen het ziekenhuis binnen wandelen. Ze vroeg velen voor haar te bidden, maar haar moeder veranderde nooit van gedachten.

Jesse werkt nu in het ziekenhuis als verpleegster. Ze is met een adventistische man getrouwd en ze hebben twee kinderen. Ze is er blij mee dat ze als jong meisje voor het ziekenhuis aan de slag ging. Die ervaring zette haar leven op z'n kop.

In dit kwartaal is het adventistische ziekenhuis in Zanzibar één van de zendingsprojecten. We hebben er vandaag ook over gelezen. Jouw zendingsgeld helpt ons het ziekenhuis te verbeteren. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Gods gezin

Democratische Republiek Congo (DRC) , 16 mei

Ebenezer

Een kleurrijke flyer op een tafel trok de aandacht van een klein meisje. ‘Waar is die van?’, vroeg het kleine meisje dat Ebenezer heette. Vader zei dat een paar mannen bij hen langs waren gekomen in Kinshasa, de hoofdstad van de Democratische Republiek Congo. De mannen hadden het gezin uitgenodigd voor evangelisatiebijeenkomsten om meer over Jezus te leren. Op de flyer stond de uitnodiging voor de bijeenkomst die avond.

Ebenezer wilde wel meer over Jezus leren en ze hoopte dat vader zou gaan. Ze wachtte af, maar vader ging die avond niet. De volgende dag hoopte ze opnieuw dat ze zouden gaan, maar vader ging niet. Op de derde dag besloot ze zelf een kijkje te gaan nemen. Ebenezer genoot met volle teugen van de bijeenkomst in de kerk. Op school leerde ze dat een gezin bestaat uit een vader, moeder en kinderen. In de kerk vertelden ze haar over een ander soort gezin, het gezin van God.

Ze vroeg zich af of ze ook bij Gods gezin zou mogen horen. Thuis zei ze tegen haar vader: ‘U moet ook gaan. Ze vertellen hele mooie dingen!’ Ebenezer dacht dat vader de volgende dag wel met haar mee zou gaan. Dat deed hij niet, dus Ebenezer ging zelf naar de kerk. Die avond hoorde ze tot haar grote verbazing dat de familie van God soms vervolgd wordt. Thuis zei ze tegen haar vader: ‘Op de eerste dag leerde ik dat we bij Gods gezin kunnen horen. Maar ik vind het heel raar nu te horen dat we soms vervolgd kunnen worden omdat we bij Gods gezin horen. Snapt u dat?’

Vader vroeg Ebenezer zich voor te stellen president te zijn van een bepaald land. ‘Sommige mensen zijn gek op je, maar je vijanden zullen je haten en sturen soms slechte mensen op je af om slechte dingen met je te doen’, legde hij uit. ‘Als je bij Gods gezin hoort, zullen sommige mensen dol op je zijn, terwijl je vijanden je haten en niet aardig tegen je zullen doen.’

De volgende dag kreeg Ebenezer haar vader eindelijk zo ver met haar mee te gaan naar de kerk. Haar moeder wilde niet. Ze zei dat haar vader een paar slechte gewoontes had en die eerst moest opgeven voordat zij zou gaan. ‘Dan weet ik dat het de ware kerk is’, zei ze. Vader wist eerst niet zo goed wat hij van de predikant vond, al vond hij het knap dat de predikant alles wat hij zei uit de Bijbel bewees. Tijdens de laatste bijeenkomst vroeg de predikant wie zijn of haar hart aan Jezus wilde geven en zich wilde laten dopen.

Ebenezer hoopte dat haar vader op zou staan, maar dat deed hij niet. Thuis vroeg ze hem waarom hij niet op was gestaan. Hij zei: ‘Ik heb nog zoveel vragen. Als ik daar antwoord op krijg, laat ik me dopen.’ Toch lukte het hem zijn slechte gewoontes op te geven. Toen de kerk een tijdje later weer twee weken evangelisatiebijeenkomsten organiseerde, zei Ebenezer tegen haar vader: ‘U kunt maar beter geen enkele bijeenkomst missen!’ Ebenezer en haar vader gingen, evenals haar moeder. Ze stond paf dat vader zijn slechte gewoontes had opgegeven. De Adventkerk kon zomaar eens de ware kerk zijn.

Bij de tweede ronde bijeenkomsten dacht vader lang en diep na over de doop. Tot de predikant zei: ‘Als Jezus vanavond kwam, zou je er dan klaar voor zijn Hem te ontmoeten?’ Vader wilde niets liever dan dat, ook moeder. Aan het einde van de bijeenkomsten lieten beiden zich dopen. Ebenezer kon haar geluk niet op! Haar leven was nog nooit zo perfect geweest als nu. Thuis was ze deel van een gezin met een lieve vader en moeder. In de kerk hoorde ze bij Gods familie. ‘We zijn zo gelukkig bij Gods gezin te horen’, zei ze.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de zendingsopbrengsten om een mediacentrum te openen in samenwerking met Hope Channel, Adventist World Radio, een evangelisatiecentrum voor sociale media en een Franstalig callcenter in Kinshasa, de geboortestad van Ebenezer in de Democratische Republiek Congo. Door dit project zullen vele inwoners van Kinshasa, de Democratische Republiek Congo, en Franstaligen uitgenodigd worden zich bij Gods gezin aan te sluiten. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Voetbal, milt en verlossing

Democratische Republiek Congo (DRC), 23 mei

Patrick

Patrick deed niets liever dan voetballen in Kinshasa, de hoofdstad van de Democratische Republiek Congo. Hij trapte de bal van de ene naar de andere kant. Het was zo leuk de bal achterna te rennen op het voetbalveld. Nog leuker was het de bal in het doel te schieten en een punt te scoren voor het team. Tot er op een dag iets gebeurde dat niet zo leuk was. De twaalfjarige Patrick was lekker aan het voetballen met zijn vrienden toen hij op het gras viel. En hard ook, zo hard dat hij niet op kon staan. Huilend omklemde hij zijn buik.

Moeder ging meteen met Patrick naar het ziekenhuis. Eenmaal aangekomen zei een arts dat de jongen direct geopereerd moest worden om zijn milt te redden. De milt is een klein, sponsachtig orgaan vlakbij je buik. De milt maakt je bloed schoon en produceert witte bloedcellen. Door Patrick's val op het gras was zijn milt gescheurd. Patrick wist dat dit een noodgeval was. Moeder wist dat ook, evenals de dokter. Maar dat betekende niet dat de operatie gratis was. 'De operatie kost 5000 Amerikaanse dollars', zei hij.

Moeder bezat geen 5000 Amerikaanse dollars. Wat moest ze nu? Voor zover zij wist, moest je in elk ziekenhuis eerst betalen voordat je behandeld werd. Ze begon te huilen. Iemand in het ziekenhuis zag haar tranen en kreeg een idee. 'Ga snel naar het adventistisch ziekenhuis', stelde diegene voor. 'Zij kunnen je helpen, tegen een veel lagere prijs.'

Moeder en Patrick gingen zo snel als ze konden naar het adventistische ziekenhuis. Onmiddellijk keek een adventistische dokter Patrick na en bracht hem met spoed naar de operatiekamer. Hij zei geen woord over wat het zou kosten. Moeder begreep het niet. 'Hoe kan je hem opereren als ik nog niet heb betaald?', vroeg ze. 'Het is een noodgeval', zei de dokter. 'We opereren nu meteen, het geld komt later wel.'

De operatie duurde zes uur. Twee artsen werkten samen om zijn milt te herstellen. Na de operatie werd Patrick naar de uitslaapkamer gebracht. Op zijn vierde dag in het ziekenhuis besprak de arts met moeder dat de operatie en het verblijf in het ziekenhuis 1000 Amerikaanse dollars zouden kosten. Moeder had dat geld niet. 'Ik heb maar 300 dollar', zei ze. 'Neemt u daar genoeg mee?' De arts vond het goed. Moeder was zo blij en opgelucht. 'Nu weet ik zeker dat u een man van God bent', zei ze. 'Ik wil lid worden van uw kerk'.

Tien dagen later was Patrick weer helemaal de oude en mocht hij naar huis. Hij was dolgelukkig. Zijn buik deed geen pijn meer en hij kon weer voetballen. Terwijl hij en zijn moeder zich klaarmaakten het ziekenhuis te verlaten, zei moeder tegen de arts: 'Ik wil lid worden van uw kerk. Ik wil me laten dopen.' De dokter riep de predikant van het ziekenhuis erbij; hij sprak met haar af de Bijbel samen te bestuderen. Korte tijd later werd moeder gedoopt.

Patrick is nu een blijde, gezonde jongen die elke sabbat met zijn moeder naar de kerk gaat. Moeder werkt een paar keer per week in het ziekenhuis als vrijwilliger. Ze dweilt de vloeren en houdt het ziekenhuis netjes en opgeruimd. Dat is haar manier om God te bedanken dat Hij haar zoon spaarde in het adventistische ziekenhuis.

Een tijdje geleden is bij de dertiende sabbat geld opgehaald om het ziekenhuis te moderniseren en uit te breiden. In datzelfde ziekenhuis kwam Patrick terecht in Kinshasa in de Democratische Republiek

Congo. Officieel heet het ziekenhuis de Adventist Clinic of Kinshasa. Heel erg bedankt voor het geld dat je toen gegeven hebt.

Patrick en vele anderen hebben daardoor medische hulp ontvangen en konden over God leren. In dit kwartaal gebruiken we het zendingsgeld eveneens om mensen in Kinshasa en verder over God te leren. Het project draait nu om de oprichting van een nieuw mediacentrum in samenwerking met Hope Channel, Adventist World Radio, een evangelisatiecentrum voor sociale media en een Franstalig callcenter in Kinshasa. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project!

Een broertje graag!

Kenia, 30 mei

Randy

Elke middag na school kwam de achtjarige Randy thuis uit school in Kenia en dan voelde hij zich ongelooflijk alleen. Vader en moeder waren nog op hun werk en het huis leek zo vreselijk leeg. Hij had geen broers of zussen en had dus niemand om mee te praten. Hij had niemand om mee te spelen. De tijd kroop voorbij, terwijl hij wachtte tot zijn ouders thuiskwamen.

Op een vrijdag lukte het gewoon niet meer. Randy kon de eenzaamheid niet meer verdragen. Toen moeder thuiskwam, vroeg hij haar om hulp. 'Mag ik een klein broertje?', vroeg hij. Moeder gaf geen antwoord. Randy merkte dat ze niet blij was met de vraag, maar dat deed hem niets. Hij wilde een broertje. 'Mama', zei hij. 'Wat moet ik doen als ik iets echt héél graag wil?' 'Je kan ervoor bidden', antwoordde zijn moeder.

Meteen ging Randy naar zijn slaapkamer, sloot de deur en bad tot de hemelse God. 'Alstublieft, God, mag ik een broertje; dan ben ik niet meer alleen en heb ik iemand om mee te spelen', bad hij. Daarna riep zijn moeder hem voor het avondeten van rijst, bonen en gebakken bananen. Tijdens de avondsluiting las vader voor uit de Bijbel, terwijl Randy en moeder luisterden. Toen vader klaar was, baden ze allemaal. Randy vroeg God opnieuw om een broertje. 'Alstublieft, God, mag ik een broertje?', vroeg hij. 'Wilt U in de tussentijd morgen bij mij zijn, zodat ik niet alleen ben. In Jezus' naam, amen.'

Na het gebed keek vader naar moeder. Moeder keek hem op haar beurt aan. Moeder glimlachte. Daarna keek vader Randy aan. 'Wat goed dat je hierom bidt', zei hij. 'Blijf zo doorgaan!' De volgende dag was het sabbat en ging het gezin naar de kerk. In de sabbatschool bad Randy opnieuw om een broertje. Hij zei niets tegen de sabbatschoolleeraren. Hij verklapte het niet aan de andere jongens en meisjes. Hij sloot gewoon zijn ogen tijdens de sabbatschoolles en vroeg God hem een klein broertje te geven.

Vanaf die tijd bad Randy dagelijks om een broertje. Hij bad en bad en bad. Hij geloofde met heel zijn hart dat God zijn gebeden zou beantwoorden. Hij wist zeker dat God er iets mee zou doen. En God luisterde absoluut. Na ongeveer een jaar zette moeder een kleine jongen op de wereld. Randy had eindelijk een klein broertje! Hij heette Ryan. Wat was Randy gelukkig. Hij was niet meer alleen. Nu had hij een broer om mee te praten. Hij had een broertje om mee te spelen.

Al snel waren de twee jongens dikke vrienden. Ze speelden graag samen. Randy pakte dan Ryans rammelaar en schudde deze voor zijn gezicht. 'Klik, klak, kletter, kletter', ging de rammelaar. Ryan keek met grote ogen toe, tot hij begon te lachen. Jezus zegt in de Bijbel: 'Vraag en er zal je gegeven worden'². Randy weet nu dat Jezus' woorden kloppen. 'Ik heb geleerd dat God antwoordt als je Hem iets vraagt', zei hij.

In dit kwartaal gaat een deel van het collectegeld naar een school in Kenia waar kinderen leren over de hemelse God die gebeden beantwoordt. De school heet Merisho Advent Community Nursery School en is in de buurt van waar Randy woont. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project.

² Matteüs 7:7

Gebed maakt alles beter

Kenia, 6 juni

Jayden

Houd jij van zendingsverhalen?

Jayden is een tienjarige jongen uit Kenia. Hij vindt het heerlijk elke week tijdens de sabbatschool naar de zendingsverhalen te luisteren. En hij luistert er niet alleen naar, hij vertelt de zendingsverhalen zelf ook.

Jayden knikt enthousiast als zijn meester hem vraagt het zendingsverhaal de volgende sabbat te vertellen tijdens de sabbatschool. Hij krijgt dan een kopie van de driemaandelijke *Children's Mission*, zodat hij het thuis eerst kan lezen. Gedurende de week leest hij het zendingsverhaal dan net zo vaak tot hij het uit zijn hoofd kent. Op sabbatochtend loopt hij dan naar voren tijdens de sabbatschool en vertelt het verhaal aan de andere kinderen.

Op een keer ging het zendingsverhaal over een meisje dat in Alaska woonde. Ook toen herhaalde hij het verhaal net zo lang tot hij het uit zijn hoofd kende. Op sabbat liep hij naar voren en vertelde alle jongens en meisjes over de elfjarige Olivya. Hij vertelde hoe erg ze haar hond miste toen ze het Polaris zomerkamp bezocht in Alaska. Hij vertelde hoe de leidster van het kamp met haar bad. Hij vertelde hoe gebeden alles beter maken.

Jayden houdt ontzettend van zendingsverhalen. Ook vindt hij het fijn te bidden. Hij weet dat bidden alles beter maakt. Het zendingsverhaal van vandaag vertelt hoe Jayden dat ook in zijn eigen leven ontdekte.

Toen Jayden nog maar zeven jaar oud was, gebeurde er iets heel verdrietigs. Zijn opa stierf. Jayden was ontzettend verdrietig. Opa was altijd zo lief geweest. Hij had talloze mensen geholpen. Ook had hij zielsveel van Jayden gehouden. Eigenlijk wist Jayden wel zeker dat opa meer van hem had gehouden dan van enig ander kleinkind. Als opa en hij elkaar spraken aan de telefoon, had opa altijd gezegd: 'Jij bent mijn favoriete kleinkind!'

Jayden kon zich niet voorstellen opa nooit meer te zien en nooit meer met hem te praten. Hij huilde tranen met tuiten. 's Nachts kon hij niet slapen. Hij had zulke nachtmerries. Hij had zoveel van opa gehouden, meer dan wat ook ter wereld.

Op een dag werd het verdriet hem te veel en probeerde hij zichzelf iets aan te doen. Gelukkig konden twee neven hem nog net op tijd stoppen. Ze vertelden het aan zijn vader, die een adventistische predikant vroeg bij hen langs te komen. De predikant ging bij Jayden zitten en praatte lang met hem.

'God geeft leven', zei de predikant. 'God bepaalt wanneer een leven begint en eindigt. God kiest altijd het juiste moment.' Daarna bad de predikant met Jayden. Het luchtte Jayden op te horen dat God overal van op de hoogte is. Hij besloot alles aan God over te laten. Hij zou vertrouwen op Gods wijsheid en Gods timing. Jayden huilde niet meer zo vaak. Hij lachte meer. De nachtmerries hielden op en hij kon 's nachts weer slapen. Het leven samen met God was fijn.

Jayden mist zijn opa nu nog steeds. Maar hij is niet meer verdrietig. Hij is hoopvol. Hij weet dat Jezus opa op een dag uit de dood zal opwekken en dan zullen ze elkaar weer zien. Hij kan niet wachten tot die dag er is. 'Ik geef God alles in handen', zei hij.

In dit kwartaal is een deel van de collecte bestemd voor een school in Kenia. Daar kunnen kinderen leren over de God die verdrietige mensen bemoedigt. De school heet Merisho Advent Community Nursery School en is in de buurt van Jaydens huis. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Vogels voorop

Kenia, 13 juni

Stephen

Het was nog maar 9 uur 's ochtends, maar Stephen dacht nu al aan het middageten. In deze tijd van het jaar vulden zwermen weervogels de Keniaanse lucht en de elfjarige jongen dacht eraan hoe lekker één of twee van die vogeltjes zouden smaken als lunch. Zodra hij zijn slinger had gepakt, spurtte Stephen het huis uit en spotte direct een zwerm grijsbruine weervogels met een goudkleurige borst. Hij bukte zich en raapte een kiezelsteentje op. Nadat hij het steentje in zijn slinger had gedaan, hief hij zijn armen om het schot te nemen. Op dat moment vloog de zwerm vogels al kwetterend op en verdween.

Stephen lachte erom. Hij wist dat de vogels niet ver zouden vliegen, dus hij volgde ze. En inderdaad, de zwerm had al snel een plekje gevonden om te landen. Stephen hurkte neer in een poging onzichtbaar te zijn voor de vogels. Daarna spande hij zijn slinger aan om te schieten. En meteen vloog de zwerm weg. Stephen moest en zou één of twee weervogels vangen voor de lunch. En daarom volgde hij de zwerm tot die opnieuw een plekje had gevonden. Maar zodra hij zijn slinger aanspande, vlogen de vogels weg.

Dit kat-en-muisspel tussen de jongen en de vogels ging zo een tijdje door. Omhoog, naar beneden, omhoog, naar beneden, omhoog en weer naar beneden. Zodra Stephen zijn slinger aanspande, vlogen de vogels een eindje weg en landden even later weer alsof ze wilden dat de jongen hen zou volgen.

Zonder dat Stephen er erg in had, was hij de vogels gevolgd naar de open deur van een gebouw. Toen hij naar binnen keek, zag hij één van zijn klasgenoten. De jongen, die elf jaar was, stond voor een groep mensen en zei iets tegen hen. Stephen had zichzelf altijd een stuk slimmer gevonden dan deze klasgenoot en vroeg zich af: 'Waarom spreekt hij al die mensen toe?'. Daarna hoorde hij de stem van een man die zei: 'Kom binnen, kom binnen!'

Een oude man nodigde hem uit binnen te komen en te luisteren naar het zendingsverhaal dat de jongen vertelde tijdens de sabbatschool. Plotseling realiseerde Stephen zich dat hij op de drempel van een Adventkerk stond. De oude man en zijn klasgenoot hadden chique kleding aan. Stephen keek naar zijn eigen kloffie. Hij droeg een gescheurde korte broek. Hij deinsde terug. 'Kom gewoon zoals je bent', zei de oude man.

Stephen aarzelde even en, terwijl hij nog nadacht, verbaasde de oude man hem. 'Ik ken je ouders', zei de oude man. 'Zij waren vroeger ook leden van deze kerk. Tot je opa kwam en hen eruit joeg. Hij zei hen te ontfemen als ze hier naar de kerk gingen. Ze zijn nooit teruggekomen.' Stephen schaamde zich in zijn korte broek de kerk binnen te gaan. Maar hij beloofde de oude man zijn mooie kleding aan te trekken en de volgende sabbat terug te komen.

Terwijl hij wegliep, dacht hij aan de vogels. Hij had er nog steeds geen één gevangen voor de lunch. Hij liep de kerk rond, maar er was geen vogel te zien. Tijdens zijn gesprek met de oude man was de zwerm weggevlogen. Die week dacht Stephen veel aan het verhaal van de oude man over zijn opa en ouders. Hij herinnerde zich dat vader wel eens vertelde naar de kerk te zijn gegaan. Maar hij had nooit geweten dat het de Adventkerk was. Nu begreep hij waarom zijn opa, een medicijnman uit een naburig dorp, hen op sabbatochtend uit de kerk gejaagd had en hen verboden had terug te keren.

Stephen hield zijn belofte aan de oude man. De volgende sabbat trok hij een lange broek aan en ging hij naar de kerk. De mensen waren vriendelijk en verwelkomend. Hij vond de muziek prachtig en

vond het knap dat de andere kinderen alle liedjes uit hun hoofd kenden. Hij dacht: 'Waarom kennen zij alle woorden en ik niet? Ik kan die liedjes ook uit mijn hoofd leren!'

De daaropvolgende sabbat ging hij weer naar de kerk en die week erop weer. Niet lang daarna kende ook hij alle liedjes uit zijn hoofd en vertelde hij het zendingsverhaal tijdens de sabbatschool. Op twaalfjarige leeftijd gaf hij zijn hart aan Jezus en liet hij zich dopen.

Stephen Kombe is nu de voorzitter van de Adventkerk in Kenia. Hij is er nog steeds verbaasd om dat God hem naar de kerk leidde met de hulp van een zwerm weervogels. 'God weet wat onze aandacht trekt en ons naar Hem leidt', zei hij. 'Bij Mozes gebruikte Hij een brandende braamstruik om zijn aandacht te trekken. Bij mij gebruikte Hij een zwerm vogels. God kan de natuur inzetten om ons bij Hem te brengen.'

In dit kwartaal is een deel van de collecte bestemd voor een school in Kenia. Daar leren kinderen over de hemelse God. De school heet Merisho Advent Community Nursery School. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Oren om te horen

Kenia, 20 juni

John

John was al vier jaar oud. Toch kwam hij maar weinig buiten. Hij was vier jaar oud, maar hij kwam bijna nooit uit zijn kamer. Vader en moeder wilden hem geheim houden. Ze schaamden zich omdat hij doof was. Je vindt het misschien een beetje vreemd dat ze zich schaamden voor een kind dat niet kan horen. Maar in Kenia, waar John woont, denken sommige vaders en moeders dat een doof kind een straf van God is. Ze denken dan dat God hen straft voor iets wat ze fout hebben gedaan.

Die vaders en moeders begrijpen niet hoe God is. God straft ouders nooit, al helemaal niet door hen een doof kind te geven. God is liefde en Hij wil niets liever dan dat elk kind kan horen. Maar zonde is slecht en door die zonde gebeuren er soms slechte dingen. Johns ouders schaamden zich en daarom verstopten ze hem. Arme kleine John.

Op een dag bezocht John een tentdienst. Tijdens die bijeenkomst leerden vader en moeder iemand kennen, een onderwijzer. Andere mensen hadden de onderwijzer over John verteld en hij vroeg naar de jongen. Maar Johns ouders wilden niet toegeven dat ze een zoon hadden die doof was. Zo erg schaamden ze zich.

De onderwijzer wilde helpen en hij zei: 'Hoor eens, ik ben ook doof, en ik ben de directeur van een school voor dove kinderen. Wij kunnen u helpen.' Vader en moeder konden niet geloven dat ze met iemand spraken die doof was. Ze stonden versteld toen hij vertelde dat hij naar school was gegaan en een goede baan had. De onderwijzer had zijn gehoor verloren op zijn veertiende, maar nu kon hij liplezen.

Johns ouders brachten hun zoon bij de onderwijzer. John zat altijd in zijn eentje. Zijn spieren waren zwak en hij kon niet lopen. Bang keek hij naar de vreemdeling. Hij kende geen andere mensen dan zijn ouders. De onderwijzer wist dat John hem niet kon horen. Hij wist dat John geen lip kon lezen. Maar hij kende een andere manier om met hem te praten. Hij wist dat alle jongens gek zijn op telefoons en dus haalde hij zijn telefoon tevoorschijn en liet John een paar foto's zien.

Johns ogen begonnen te stralen bij het zien van een voetbal. De onderwijzer maakte met zijn handen duidelijk dat hij een voetbal buiten zijn tent had. John wilde de bal maar wat graag zien, maar hij vond het eng uit de tent te gaan. De onderwijzer bezocht John dagelijks tijdens de tentdiensten en al gauw waren ze vrienden. Aan het einde van de bijeenkomsten durfde John het aan samen met de onderwijzer en zijn ouders de voetbal te bekijken op de speciale school voor dove kinderen.

Toen ze aankwamen, kon John zijn geluk niet op dat hij een echte voetbal zag! Hij hield hem stevig vast. Hij rolde hem voor zich uit op de grond. Had hij maar sterke benen om tegen de bal te kunnen schoppen. De onderwijzer stelde voor dat John voortaan naar de campus zou komen om lessen te volgen. Johns ouders vonden het goed. De school had 72 leerlingen, 43 meisjes en 29 jongens, geen van hen kon horen. Vader en moeder wilden dat John de 73ste leerling zou zijn op de school. Voor het eerst realiseerden ze zich dat er genoeg andere kinderen waren buiten John die ook doof waren. Voor het eerst begrepen ze dat doofheid geen vloek is.

John gaat inmiddels al zes maanden naar de school. Zijn benen zijn sterker geworden en hij rent maar al te graag achter de bal aan. Ook leert hij te bidden. Hij kent niet genoeg gebarentaal om alles te begrijpen. Maar hij weet dat er een God is met wie de andere kinderen dagelijks praten. Hij weet hoe hij zijn handen moet vouwen en hoe hij 'amen' kan gebaren aan het einde van het gebed. 'Die jongen

is dolblij op deze school', zei de onderwijzer. 'Als je hem vandaag zou zien, zou je niet geloven dat hij kort geleden niet kon lopen.'

Een eerdere dertiende sabbatcollecte hebben we gebruikt om de school, waar John naartoe gaat in Kisii, Kenia, uit te breiden en in te richten. De volledige naam van de school is Mwata Adventist School for the Deaf. Dankzij die eerdere collecte kunnen vele kinderen nu een opleiding volgen en over de God leren die de zonde zal vernietigen en hen heel binnenkort oren zal geven die kunnen horen. In dit kwartaal gaat een deel van het collectegeld naar een andere school, Merisho Advent Community Nursery School, die kinderen in Kenia over God leert. Dank je wel dat je veel wilt geven voor dit belangrijke project.

Een antwoord op gebed

Kenia, Dertiende sabbat: 27 juni

Michelle

Het gebed dat een klein meisje vier jaar geleden bad, wordt vandaag beantwoord. Ja, echt waar. Je hebt het goed gehoord. Het gebed van een klein meisje, vier jaar geleden gebeden, wordt vandaag tijdens de sabbatschool beantwoord. Het kleine meisje heet Michelle en ze woont in Kenya.

Toen Michelle zes jaar oud was, stuurden haar ouders haar naar een adventistische school, de *Merisho Advent Community Nursery School*. Michelle kende helemaal geen adventisten. Ook haar ouders wisten er maar weinig over. Ze geloofden in God, maar ze gingen op een andere dag in de week naar de kerk en baden zelden.

Op de school viel het Michelle vooral op dat de kinderen elke ochtend baden. Voor het begin van de lessen kwamen de kinderen bij elkaar om naar het Bijbelverhaal te luisteren dat de leraar voorlas. De verhalen gingen dan over Job, Jozef en de vriendelijke Herder die het verloren schaap vond. Na het verhaal vroeg de leraar dan één, twee, drie, vier, soms wel vijf kinderen om te bidden.

Michelle was niet gewend te bidden en ze luisterde goed als de andere kinderen met God spraken. Niet lang daarna stak ze haar hand op en vroeg of zij ook mocht bidden. Die eerste keer bad ze voor de school. 'Lieve God, zegen alstublieft de school en de leraren en de leerlingen', bad ze. 'Geef ons mooie, nieuwe gebouwen voor onze school.' De directeur van de school hoorde het gebed en het deed hem goed. Ook hij bad ervoor dat God de school, leraren en kinderen zou zegenen. Ook hij bad voor nieuwe, mooie gebouwen, zodat de leerlingen konden blijven leren. De schoolgebouwen, grenzend aan een Adventkerk, waren oud en vervallen. Er waren niet genoeg lokalen voor alle leerlingen die hier naar school wilden.

Met het verstrijken van de weken en maanden bleef Michelle luisteren naar de gebeden van de kinderen in de ochtend en aan het einde van de lessen in de namiddag. Als ze bad op school, vroeg ze ook om andere dingen. Maar ze vroeg God altijd de school, leraren en leerlingen te zegenen en mooie, nieuwe gebouwen te schenken. De directeur van de school was er elke keer weer blij als hij haar dat hoorde vragen. Hij geloofde dat God er werk van zou maken.

Op de school herinnerden de leraren de kinderen eraan hun ouders elke dag te vertellen wat ze hadden geleerd. En dus vertelde Michelle haar ouders dat ze geleerd had te bidden. Ze zei dat zij thuis ook moesten bidden. Vader en moeder vonden het een goed idee. Het gezin begon 's ochtends samen te bidden voordat Michelle naar school ging. Ook 's avonds baden ze gezamenlijk voor het slapengaan. Ze baden voor de maaltijden. Het was een hele nieuwe ervaring voor het gezin, maar iedereen was er blij mee.

Op een dag kwam Michelle thuis met het nieuws dat ze Efeziërs 6:1 uit haar hoofd kende. Ze zei het Bijbelvers op: 'Kinderen, wees gehoorzaam aan je ouders uit ontzag voor de Heer, want zo hoort het'. Vader en moeder glimlachten. Ze vonden het fijn dat zij de Bijbel leerde kennen. Het stelde hen gerust dat ze leerde een gehoorzaam meisje te zijn. Tot Michelle thuiskwam en vertelde over de sabbat. 'We horen de sabbat te houden omdat God dat zegt in het vierde gebod: "Houd de sabbat in ere als een heilige dag"'³, zei ze. Vader en moeder wilden er meer van weten. Daarom opende het meisje de Bijbel en liet hen het vierde gebod lezen in Exodus 20:8-10. Ook bladerde ze naar het

³ Exodus 20:8

scheppingsverhaal in Genesis 1 en vertelde ze hoe God op de zevende dag rustte van Zijn scheppingswerk en de sabbat heiligde in Genesis 2:1-3.

Michelle zei dat ze voortaan op sabbat naar de kerk wilde gaan. Vader en moeder vonden het goed, maar ze waren er zelf nog niet van overtuigd. En zo gebeurde het dat vader en moeder een jaar lang nadachten over de sabbat. Tot ze besloten met Michelle naar de kerk te gaan. Ze wilden de sabbat heiligen. Vader en moeder gaven hun hart aan Jezus en lieten zich dopen. Nu gaat het hele gezin op sabbat naar de kerk: vader, moeder, Michelle en haar kleine broertje Maxwell. Ook vandaag, op deze dertiende sabbat, zitten ze in de kerk en aanbidden ze God met miljoenen andere mensen over de hele wereld.

Michelle is dolblij dat ze haar gezin naar de kerk leidde. Maar vandaag is ze in het bijzonder dankbaar voor iets heel anders. Vandaag beantwoordt God haar gebeden. Vier jaar lang heeft ze ervoor gebeden dat God haar school nieuwe, mooie gebouwen geeft. En in dit kwartaal gaat een deel van het collectegeld, de dertiende sabbatcollecte, naar haar school om nieuwe, mooie gebouwen te plaatsen.

Dank je wel voor jouw hulp aan de Merisho Advent Community Nursery School in Kenia. Het collectegeld is ook bestemd voor vier andere projecten in de afdeling Oost-Centraal Afrika: een groot mediacentrum in Kinshasa in de Democratische Republiek Congo; een opleiding voor verpleegkundigen aan de Adventist University of Lukanga in de Democratische Republiek Congo; een ziekenhuis in Burundi; en een ziekenhuis op het eiland Zanzibar in Tanzania. Dank je wel dat je veel wilt geven om Michelle's gebed werkelijkheid te laten worden.